

Остроумна и забавна история за жена, на която ѝ е писнало да бъде „скучна“, и мистериозен секси съсед, който ще ѝ помогне да изживее нови неща – идеална за феновете на Сали Торн и Хълън Хоан.

ЗАПОЧНИ ДА ЖИВЕЕШ, КЛОУИ БРАУН

ДА СЕ ВЛЮБИ,
НЕ ВЛИЗАШЕ В
ПЛАНОВЕТЕ ѝ

ТАЛИА ХИБЪРТ

Amorprof

ЗАПОЧНИ ДА
ЖИВЕЕШ,
КЛОУИ
БРАУН

ТАЛИА ХИБЪРТ

Превод от английски
Ивайла Пеева

Анотроф

София, 2023

Talia Hibbert
Get a Life, Chloe Brown

Copyright © 2019 by Talia Hibbert

All rights reserved

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Cover design and illustration by Ashley Caswell

Талиа Хибърт
Започни га живееш, Клоуи Браун

© Ивайла Пеева, превод, 2023

© Ашли Касуел, дизайн на корицата, 2019, 2023

© Ед Чапел, снимка на автора, 2019, 2023

© *Алто* – запазена марка на
„Алто комуникейшънс енд пблшинг“ ООД, 2023

ISBN 978-954-2962-98-4

На майка ми, която правеше каквото се налага.

БЛАГОДАРНОСТИ

Има толкова много хора, на които да благодаря за тази книга. Ще прозвуча като превъзбудена изгряваща звезда, която приема първия си Оскар, но въобще не ми пука, защото това наистина беше постигнато с общи усилия. Някои от лицата, на които искам да благодаря, вероятно не осъзнават заслугите си, но вие бяхте част от екипа, хора. Споделихте чара си със света и аз го попих като слънчеви лъчи, което означава, че сте в колектива. Изненада!

И така, откъде да започна? Предполагам – от началото. Благодаря ти, Франсис Ани Никсън! Искане ми се да беше поживяла достатъчно дълго, за да прочетеш името си в книгата ми. Понякога си представям как препоръчваш този роман на надутиите си приятелки и после избухваш в смях, защото се оплакват от сексуалните сцени. Липсваш ми.

Мамо – благодаря, че ми четеше дори когато другите ти казваха да не се занимаваш. Както винаги, всички са грешали, а ти си била права. Моля те, не злоупотребявай с тази сила.

Трули, моята малка разбойница – единствено ти не ме съдиш, когато говоря с въображаеми хора. Ценя те.

Благодаря на Сам, загато вдигаше, когато му звънях, и отговаряше на всеки случаен, безсмислен въпрос, който загавах, и че не ми се обиждаше, когато му затварях, без да се сбогувам.

На доктор Грифитс, която ме погледна в очите и ми каза: „Първо на първо, вярвам ти“. Не мога да опиша какво направихте за мен онзи ден. Благодаря ви.

Кейджей Чарлз, без теб и твоята безкрайна добрина и подкрепа може би нямаше да съм в това положение, затова благодаря, благодаря, благодаря!

Кортни Милър-Калихан, прекрасната ми агентка, благодаря ти, че повярва в мен и че търпиш моята постоянна социална некадърност! Благодаря, Никол Фишър, че превърна моята половинчата история в действителна, истинска, сносна книга! Благодаря и на вас, Ейнсли Пейтърн, Терис Бехари, Ем Али, Шарлът Стайн и всички останали автори и приятели, които някога са ме успокоявали!

Орла, Дивия, Михал, Маз и Лайла – когато съм напрегната, вие се появявате като малки слънчица, сякаш притежавате някакво шесто чувство. Благодаря, че ме карате да се усмихвам! Благодаря на госпожа Смит, госпожа Мариът, господин Мариът (нямат връзка помежду си!) и на господин Клийвли; и не, не мога да напиша първите ви имена. Не ми е позволено.

Благодаря на Ейвън, загато каза: „Хей, да, може да напишеш тази книга за нас“. За малко да припадна, но все пак наистина го оценявам.

Накрая благодаря на всички, които ми казваха, че никога няма да успея. Заради вас се чувствам като тържествуваща арендби певица и колкото повече се доближа до Бийонсе, толкова по-добре!

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Тази история засяга възстановителния процес след насилствена връзка и действителността за живота с хронична болка. Ако сте чувствителни към подобни теми, моля да го имате предвид. Надявам се да съм подходила към проблемите, героите ми и към вас, читатели, с внимание.

УВОД

Веднъж Клоуи Браун умря.
Почти.

Случи се през един вторник следобед, разбира се. Като че ли смуцаващите неща винаги се случваха във вторник. Клоуи подозираше, че този ден от седмицата бе прокълнат, но досега беше споделила съмненията си само с определени форуми в интернет и с Дани, по-странната от двете ѝ шантави по-малки сестри. Дани беше казала на Клоуи, че е мръднала и че трябва да пробва с положителни твърдения, за да се избави от отрицателната делнична енергия.

Затова, когато Клоуи дочу виковете и свистенето на гуми и погледна надясно, зървайки лъскавия бял рейндж роувър, насочил се право към нея, първата ѝ безумна мисъл беше: *Ще умра във вторник и Дани ще трябва да признае, че през цялото това време съм била права.*

Но в края на краищата Клоуи не умря. Дори не беше ужасно ранена, което беше облекчение, защото и без това беше прекарала достатъчно време по болници. Вместо това рейндж роувърът я подмина и се заби в едно кафене. Пияният шофьор пропусна направената

от плът и кръв Клоуи с около метър и се блъсна челно в тухлена стена. Металът се смачка като лист хартия. Дамата на средна възраст заг волана се беше отпуснала върху въздушната възглавница, русата ѝ, късо подстригана коса се поклащаше. Към автомобила се втурнаха случайни минувачи и някой крещеше да повикат линейка.

Клоуи зяпаше ли, зяпаше, зяпаше...

Покрай нея търчаха хора и времето течеше, но тя не усети. Умът ѝ беше зает от ненужна информация, сякаш главата ѝ беше кошчето на компютър. Чудеше се колко ли ще струва ремонтът на кафенето. Замисли се дали застраховката ще го покрие, или пък ще трябва шофьорът да го изплати. И кой беше подстригал дамата, защото беше свършил чудесна работа. Прическата ѝ беше лъскава и стилна дори след като жената беше извадена от колата и метната върху носилка.

След известно време някакъв мъж докосна рамото на Клоуи и я попита:

– Добре ли си, мила моя?

Тя се обърна и зърна фелдшер с дружелюбно набраздено лице и черен тюрбан.

– Мисля, че съм в шок – отвърна момичето. – Може ли да хапна малко шоколад? На „Грийн енд Блек“. С морска сол ми е любим, но онзи с 85 процента какао вероятно има по-добри лечебни свойства.

Парамедикът се изкикоти, загърна я с одеяло и каза:

– Чаша чай дали ще свърши работа, Ваше Височество?

– О, да, моля.

Клоуи го последва до задната част на линейката. Някъде по пътя осъзна, че ѝ е трудно да ходи, защото трепереше силно. Благодарение на годините, прекарани в своенравното ѝ тяло, тя беше стиснала зъби и с усилие местеше единия си крак пред другия.

Щом най-накрая стигнаха до линейката, тя седна внимателно, защото нямаше да е добре да припадне. Ако се беше случило, фелдшерът щеше да задава въпроси. После щеше да поиска да я прегледа. *После* щеше да се наложи Клоуи да му разкаже за всичките си неизправности и как те не са повод за притеснение, и двамата щяха да висят там цял ден. С възможно най-категоричния си тон, който казваше „Здрава съм и всичко е под контрол“, тя се поинтересува:

– Жената ще оживее ли?

– Шофьорката ли? Ще се оправя, мила. Не се тревожи.

Мускулите, за които Клоуи не осъзнаваше, че са напрегнати, изведнъж се отпуснаха.

Накрая, след две чаши чай и няколко въпроса от полицията, Клоуи получи разрешение да довърши вторично-следобедната си разходка. Не се случиха други преживявания, близки до смъртта, което беше чудесно, защото, ако ги имаше, тя вероятно щеше да се изложи някак, например да се разреве.

Клоуи влезе у дома през северното крило и се завлече до кухнята, за да се подкрепи със закуска. Вместо това се натъкна на баба си Джиджи, която очевидно я чакаше. Джиджи се завъртя, при което дългият ѝ до земята виолетов халат изсвистя – Клоуи ѝ го беше подарила преди няколко месеца за четвъртия (или петия?) седемдесети рожден ден.

– Скъпа – тя възкликна, а чехлите ѝ с котешко токче затракаха по плочките. – Изглеждаш толкова... бледа.

Това беше истински тежко изявление от страна на Джиджи, която беше както притеснена баба, така и болезнено красива рагтайм легенда.

– Къде *беше*? Нямаше те цяла вечност, не си вдигаше телефона. Много се разтревожих.

– О, боже, съжалявам – Клоуи беше излязла няколко часа по-рано за поредната нередовно планирана разход-

ка – планирана, понеже физиотерапевтът ѝ настояваше, *нередовна*, защото хронично болното ѝ тяло често я възпираше. Обикновено се връщаше до половин час, затова не беше чудно, че Джиджи беше притеснена. – Нали не си звъняла на родителите ми?

– Разбира се, че не. Предположих, че ако си се запънала някъде, си се окопитила бързо и си хванала някой минавач да ти поръча такси до вкъщи.

Запънала беше деликатният израз на Джиджи за моментите, в които тялото на Клоуи се отказваше от живота.

– Не се запънах. Всъщност се чувствам доста добре – *поне сега*. – Но стана... катастрофа.

Джиджи успя едновременно да се вцепени и грациозно да заеме място на кухненския остров.

– Не си пострадала?

– Не. Някаква жена се блъсна с колата си пред очите ми. Беше много драматично. Изпих няколко чая в стиропорени чашки.

Джиджи се възря в Клоуи с котешките си очи, в които по-низшите простосмъртни потъваха.

– Искаш ли ксанакс, мила?

– О, не бих пила. Не знам как ще си взаимодейства с лекарствата ми.

– Разбира се, разбира се. А! Сетих се. Ще звънна на Джеръми и ще му кажа, че е спешно. – Джеръми беше терапевтът на Джиджи. Не че тя *се нуждаеше* от терапия, но харесваше Джеръми и вярваше в превантивните мерки.

Клоуи примигна.

– Не мисля, че е необходимо.

– Съвсем не съм съгласна – отвърна Джиджи. – От терапия винаги има нужда.

Тя извади телефона си и набра номера, крачейки до другия край на кухнята с шумолене. Чехлите ѝ отново затракаха по плочките, докато тя мъркаше:

– Джеръми, скъпи! *Как си?* Как е Касандра?

Всички тези звуци бяха напълно обикновени. Въпреки това, без никакво предупреждение, отключиха нещо катастрофално в ума на Клоуи.

Тракането на обувките на Джиджи се смеси с тиктането на огромния стенен часовник в кухнята. Шумовете станаха невероятно силни, разбъркаха се странно, докато не зазвучаха като скално свлачище в главата на Клоуи. Тя стисна клепачи – чакай, какво общо имаха очите със слуха ѝ? – и в мрака, който си беше създала, изникна споменът за късата руса прическа. Как беше запазила блясъка и лъскавината си на фона на черната кожена носилка?

Пияна е, беше отбелязал приглушено добрият фелдшер. Така погодираха. Жената се беше напила по средата на следобеда, беше се качила на банкета и се бе забила в сграда, а Клоуи...

Клоуи беше точно на пътя ѝ. Защото беше излязла по същото време, за да не нарушава работния си график. И за да бъде ефикасна, винаги вървеше по един и същи маршрут. Клоуи беше застанала *точно на пътя ѝ*.

Изведнъж ѝ стана горещо, изпоти се. Замая се. Трябваше да седне на момента, за да не падне и да не спуска черепа си като яйчена черупка на мраморния под. Внезапно си спомни как майка ѝ казваше: *Може би трябва да сменим настилките. Тези чести припадъци излизат извън контрол. Клоуи ще се нарани*.

Но Клоуи беше настояла, че няма нужда. Беше обещала да се пази и – Бог да ѝ е свидетел – беше удържала на думата си. Много, много бавно седна на земята. Допря потните си длани о студените плочки. Издиша. Вдиша.

Издиша и прошепна, а гласът ѝ звучеше като напукващо се стъкло:

– Какво ли щеше да гласи хвалебственото слово, ако бях умряла днес?

Тази невероятна досадница нямаше никакви приятели, не беше пътувала цели десет години, макар да имаше много възможности да го направи, обичаше да пише код през почивните дни и не правеше нищо, което не е записано в планъора ѝ. Не ридайте за нея, сега е на по-добро място. Дори раят не е толкова скучен.

Това биха казали на погребението ѝ. Може би някой особено язвителен и груб, като Пиърс Морган, щеше да го прочете по радиото.

– Клоуи? – обади се Джиджи. – Къде...? О, ето те. Наред ли е всичко?

Просната на пода и дишайки на пресекулки като риба на сухо, Клоуи изчурулика:

– Добре съм, благодаря.

– Хммм – промърмори Джиджи с леко подозрение, но не твърде загрижено. – Може да помоля Джеръми да ни потърси пак. Джеръми, скъпи, би ли бил така добър...?

Тя се отдалечи и гласът ѝ се чуваше все по-слабо.

Клоуи опря горещата си буза о студения под и се опита да не украсява въображаемите си хлабествия с повече обиди. Ако участваше в сладък малък мюзикъл – като онези, които най-малката ѝ сестра Ийв харесваше, – тук щеше да е сцената, в която Клоуи удря дъното. Прозрението щеше да я сполети няколко сцени по-късно и тя щеше да изпълни вдъхновяващо парче за решителността и вярата в себе си. Може би трябваше да вземе пример от всички подобни мюзикъли.

– Прощавай, Вселено! – прошепна тя на кухненския под. – Когато днес за малко да ме убиеш – което впрочем беше доста брутално, но те уважавам, – опитваше ли се да ми намекнеш нещо?

Вселената загадъчно си замълча.

За съжаление се отзова някой друг.

– Клоуи! – изпищя майка ѝ от входната врата. – Какво

правиш на пода?! Болна ли си? Гарнет, остави телефона и ела тук! На внучката ти ù е зле!

О, божке. След като моментът ù на единение с Вселената бе така грубо прекъснат, Клоуи се надигна до сегнало положение. Странно, но вече се чувстваше по-добре. Може би, защото беше осъзнала и приела посланието на Вселената.

Очевидно беше време да се вземе в ръце.

– Не, не, мила моя, не мърдай! – нежното лице на Джой Маталън-Браун се беше опънало от паника, мургавата му кожа бе пребледняла. Гледката беше позната. Майката на Клоуи движеше успешна адвокатска кантора с близначката си Мери, живееше живота си почти толкова разумно и предпазливо, колкото Клоуи, и беше прекарала години в изучаването на симптомите и защитните механизми на дъщеря си. И все пак изпадна в панически ужас при най-малкия признак на болест или неудобство. Честно казано, беше изтощително.

– Не се суети отгоре ù, Джой, знаеш, че не ù харесва.

– Значи да пренебрегна факта, че се беше проснала на пода като труп?

Ох!

Докато майка ù и баба ù спореха над главата ù, Клоуи реши първата промяна в живота ù, предизвикана от Вселената, да бъде жилището ù.

Гигантският семеен дом изведнъж ù се стори доста тесен.

ПЪРВА ГЛАВА

Два месеца по-късно

– **0**, Рег, ти си съкровище.
Редфорд Морган се опита да се усмихне весело, което не беше особено лесно, докато едната му ръка беше навряна до лакътя в тоалетната на осемдесетгодишната жена.

– Просто си върши работата, госпожо Конрад.

– Ти си най-добрият домауправител, който сме имали досега – изгуга тя от прага на банята, като притискаше една ръка към костеливата си гърд. Шокиращо бялата ѝ коса леко потръпваше от вълнение. Колко драматична бе само, благословена да е!

– Благодаря ви, госпожо Кей – отвърна той. – Кукличка сте.

А ако спрете да загръствате тоалетната, ще сме най-добри приятели. За трети път се качваше в апартамент 3Е заради проблеми с канала и честно казано, му беше дошло до гуша от глупостите на госпожа Конрад. Или по-скоро от тези на внуците ѝ.

Ръката на Рег, облечена в гумена ръкавица, най-сетне изплува от дълбините на гърнето, като стискаше подгизнала топка тоалетна хартия. Той разви кълбото само за да открие...

– Госпожо Кей, това да не е от вашата зеленчукова запеканка?

Тя се възря в него ококорена, след което присви очи.

– Е, нямам никаква представа. *Къде* са ми очилата? – И се обърна, все едно ги издирва.

– Не, не се занимавайте – въздъхна той. Знаеше много добре, че е било запеканка, точно като последния и предпоследния път. Докато изхвърляше топката и сваляше ръкавиците, ѝ каза меко: – Добре е да поговорите с момчетата си. Опитват се да се отърват от вечерята си.

– *Моля?* – тя възкликна, беше видимо оскърбена. – Неее. Не, не, не. Не моите Феликс и Джоузеф. Не биха го направили! Не са прахосници и обичат моите ястия.

– Сигурен съм, че е така – изрече бавно мъжът, – но... ами, госпожо Кей, всеки път, когато идвам, вадя от канала ви броколи и гъби, увити в тоалетна хартия.

Настъпни миг на тишина, докато гамата възприемаше чутото.

– Ох! – въздъхна тя.

Рег никога не беше долавял толкова отчаяние в една-единствена дума. Госпожа Конрад запримигва, стисна тънките си устни и сърцето на Рег подскочи, когато осъзна, че жената се бори да не заплаче. Мили боже! Не можеше да се оправя с ревящи жени. Ако тя пролееше и една сълза, той щеше да виси при нея цяла вечер, да се тъпче въодушевено със запеканка и да подхвърля комплименти.

Моля ви, не плачете. Приключвам след десет минути и наистина мразя броколи. Само не плачете. Моля, не...

Тя се извърна в мига, в който първият хлип разтърси слабите ѝ рамене.

Рег въздъхна.

– Стига, госпожо Кей, не се разстройвайте! – Рег с неудобство свали ръкавиците и отиде до мивката, за да измие ръцете си. – Те са само деца. Всички знаем, че децата имат разум колкото една коза.

Госпожа Конрад се засмя хрипливо и отново се обърна към него, докато попиваше очите си с кърпичка. Възрастните хора винаги имаха кърпички в себе си. Криеха ги, както нинджите шурикените си.

– Прав сте, разбира се. Просто... Е, мислех, че най-много обичат запеканка. – Тя подсмръкна и поклати глава. – Но няма значение.

Съдейки по треперенето на гласа ѝ, всъщност имаше.

– Сигурен съм, че запеканката ви е дяволски добра – увери я той, защото имаше най-голямата шибана уста на планетата Земя.

– Мислите ли?

– Знам, че е така. Изглеждате като жена, която е умела в кухнята. – Не знаеше какво говори, но му прозвуча добре.

Явно на госпожа Конрад също ѝ хареса, защото се изчерви и издаде силен звънтящ звук, който май трябваше да бъде кикот.

– О, Рег! Знаеш ли, мисля, че имам малко останала запеканка.

Разбира се, че има.

– Така ли?

– Да! Искаш ли да опиташ? След тежката работа, която свърши, най-малкото, което мога да направя, е да те нахраня.

Откажи. Кажй, че имаш планове за вечерта. Или че си изял пет пържоли за обяд.

– Бих се радвал – отвърна той с усмивка. – Позволете ми само да отида до вкъщи и да се преоблека.

Отне му трийсет минути да се изкъпе и преоблече в собствения си апартамент на приземния етаж. Беше придобивка от работата. И тъй като напоследък начинът му на живот беше толкова вълнуващ и авантюристичен, той смени черния си гащеризон с – *барабани, моля* – тъмносин, тъкмо изпран. В интерес на истината нямаше идея какво да облече за вечеря с възрастна жена, но кубинките и износеното кожено яке, които обикновено носеше, му се сториха неподходящи.

Чак когато заключваше входната си врата, Рег се замисли, че ситуацията може би не е нормална. Можеше ли да вечеря с квартирантите? Беше ли позволено? Не виждаше как може да му навреди, но още не познаваше добре работата на домоуправител и не беше съвсем квалифициран. За по-сигурно извади телефона си и прати съобщение до Вик, хазяина и негов приятел, който го беше назначил.

Може ли да вечерям с милата гама от ЗЕ?

Отговорът на Вик пристигна светкавично бързо, както обикновено.

Както ти харесва, приятел. Аз не съдя.

Рег се засмя и завъртя очи, докато прибираше телефона си. И после, от нищото, го чу.

Или по-скоро, чу *нея*.

Клоуи Браун.

– ...ще се видим на брънч, ако успея – казваше тя. Гласът ѝ беше остър и скъп, сякаш някой беше научил диамант да говори. Звукът разбърка главата му, отчетливият ѝ акцент му напомни за хора и места, които предпочиташе да забрави. За друго време и различна жена – онази, която гържеше сребърна лъжица в едната си ръка с маникюр и стискаше сърцето му с другата.

Дрезгавият глас на Клоуи и спомените, които той извика, бяха единствените предупреждения, преди Рег

да забие в коридора и да се сблъска лице в лице с жената. По-правилно би било – лице в гърло. Тоест тя беше на пътя му и двамата се сблъскаха, и *някак* тя заби лице в гърлото на Рег.

Което заболя. Много.

Също така ударът му спря въздуха. Рег вдиша, задави се и в същото време се протегна към Клоуи. Последното беше рефлекс – беше се блъснал в някого и трябваше да задържи човека пред себе си да не падне. Само че, *естествено*, човекът не беше *кой да е*. А беше Клоуи, чиято мека талия се оказа под ръцете му. Клоуи, която миришеше като градина след пролетен дъжд. Клоуи, която сега го буташе от себе си, сякаш е заразновен, и заекваше:

– О, боже... Какво...? Махни се от мен!

Беше очарователна, но думите ѝ режеха като нож. Рег се отдръпна, преди да е направила емболия, а тя се смръщи, когато загрубелите му длани се закачиха за вълнената ѝ жилетка. Клоуи се препъна назад, сякаш щеше да бъде нападната всеки момент, и се втренчи подозрително в него. Винаги го гледаше така – все едно след трийсет секунди ще я убие и ще облече ограната ѝ кожа. Държеше се с него като с диво животно от първата им среща при огледа на апартамента, който Рег смяташе, че тя никога не би наела.

Тя се беше нанесла седмица по-късно и оттогава нарушаваше спокойствието му, правейки се на Ледената кралица.

– Аз... не знам как стана това – рече тя, сякаш Рег беше нагласил всичко само за да я докосне.

Той изскърца със зъби и се помъчи да ѝ обясни, че не се е опитвал да я обере или отвлече; че въпреки татуировките и диалекта му, и всичко друго, което отблъскваше изискани жени като нея от мъже като него, той *всъщност* не беше опасен престъпник. Само че единственото,

което излезе от устата му, беше безполезно свистене, затова той се отказа и се съсредоточи върху дишането си. Болката в гърлото му отшумя постепенно.

Дори не беше забелязал сестрите на Клоуи, докато не заговориха.

– О, Клоуи! – възкликна най-ниската, Ийв. – Виж какво направи! Горкият човек ще си изкашля галака.

Другата сестра, наричаха я Дани, завъртя очи и каза:

– Да не би да имаш предвид *гробовете*, скъпа?

– Не. Какво да сторим? Давай, Дани, направи нещо.

– Какво например? Да ти изглеждам като медицинска сестра?

– Е, не може да го оставим да се задуши – отвърна разумно Ийв. – Ще бъде такава загуба на красота...

Клоуи остро прекъсна разпратата им:

– О, млъквайте и гвете! Нямаше ли да си ходите?

– Няма как да си тръгнем *сега*. Любимият ни домоуправител е в беда.

Всъщност Клоуи беше намразила Ред на мига за разлика от сестрите ѝ, Дани и Ийв, които по-скоро го харесваха. Също като нея говореха нагменно, но не споделяха очевидната ѝ класа. Ред смяташе Дани за елегантната сестра заради обръснатата ѝ глава и черните ефирни тоалети. Усмивката ѝ беше толкова хубава, че трябваше да бъде забранена, и всеки път, когато пътищата им се пресичаха, тя го озаряваше. Междувременно Ийв беше забавната, най-малката сестра, с дълги плитки в настелни цветове и буйно излъчване, което пращеше около нея като светкавица. Тя обичаше да флиртува. Също така харесваше грехи на точки и грозни обувки, които обиждаха творческата му натура.

Ако *която и да е* от тях беше наела апартамент 1Д преди пет седмици, щеше да бъде чудесно. Но не, трябваше да е Клоуи. Сестрата, която го караше да се чувства

като страшно, грубо чудовище. Трябваше да е нагутата принцеса, която бе решила, че той е опасен само заради произхода си. Защо въобще се беше преместила тук, във веселия блок от средната класа, беше пълна загадка; тя очевидно беше богата. След Пипа той можеше да разпознае от километри блясъка на богатата жена.

Но не биваше да се сеца за Пипа. От това не произтичаше нищо добро.

– Добре съм. – Той се загави и примига с насълзени очи.

– Видяхте ли? – рече бързо Клоуи. – Добре е. Да тръгваме.

Боже, как го гразнеше. Тази жена току-що му беше изкарала въздуха, но пак нямаше да прояви учтивост. Не беше за вярване.

– Хубаво е, че продължаваш да разпръскваш добрина и светлина – промълви той. – В пансиона ли ви учат така?

Рег съжали в мига, в който изрече тези думи. Тя беше наемател, а той – домоуправителят, с божията милост и тази на най-добрия му приятел. Трябваше да е любезен към нея независимо от обстоятелствата. Но още преди седмици беше установил, че добротата, сдържаността и благоразумието му се изпаряваха в присъствието на Клоуи Браун. Честно казано, той се чудеше как досега не бе подала сигнал.

Всъщност това беше най-особеното в нея. Тя му се репчеше, виреше си носа, но никога не се беше оплакала от поведението му. Рег не беше сигурен как да го приеме.

В момента притворените ѝ очи хвърляха искри иззад светлосините очила. Гледката му беше приятна и той съвсем мъничко се намрази заради това. Едно от най-гразнещите неща в Клоуи Браун беше проклетото ѝ красиво лице. Тя притежаваше онази ярка, опорочаваща рококо красота, която го караше да бленува за четка или молив. Беше повече от прекалено – гладка кафява кожа,

саркастично извити вежди, устни като легло от пух, в което да потънеш. Тя нямаше право да изглежда по този начин. Нямаше никакво право.

Но Рег знаеше, че би смесил милиони земни нюанси, за да я нарисува, и съвсем малко ултрамарин за квадратната рамка на очилата ѝ. А гъстата ѝ кестенява коса, събрана на висок кок? Би я пуснал. Понякога се взираше в нищото и си представяше как би обрамчвала лицето ѝ. Повечето пъти мислеше за това как не трябва да си мисли за нея. Никога. Изобщо.

Тя отвори уста, а гумите ѝ пронизваха като куршум:

– Толкова съжалявам, Регфорд – звучеше разкаяна колкото оса, след като те е ужилила. Както винаги, устните и езикът ѝ изричаха едно, но погледът ѝ беше убийствен. По принцип имаше небрежен маниер, но Рег знаеше, че сега и той я гледа по същия начин.

– Няма проблем – излъга той. – Вината беше моя.

Тя повдигна едното си рамо, за което той знаеше, че на езика на богатите значи: *Все тая*. След което си тръгна, без да каже друго, защото словесните им битки всъщност не бяха кой знае колко ожесточени, като изключим началните пасивно-агресивни удари.

Рег проследи с поглед как тя се завъртя, а обемната ѝ пола се развя над прасците ѝ. Сестрите ѝ я последваха и той им помахаша, когато го изгледаха угрижено. Чу затихващите им стъпки, окопиха се и отиде в апартамента на госпожа Конрад, където яде от ужасната ѝ запеканка.

Но не помисли повече за Клоуи Браун. Нито веднъж. Изобщо.

Някои ще кажат, че да направиш списък, с който да промениш живота си след среща със смъртта, е абсурдно, но на тези хора, смяташе Клоуи, просто им липсваше

необходимото въображение и отгаденост към планирането. Тя въздъхна доволно и потъна още по-дълбоко в планината от възглавници на дивана.

Беше събота вечер и Клоуи се радваше, че е сама. Болката в гърба ѝ беше толкова мъчителна днес, колкото и вчера, краката ѝ бяха изтръпнали и я боляха, но дори тези проблеми не можеха да развалят спокойствието ѝ. Първата задача, която беше записала в името на това да оправи живота си, беше да си намери собствено жилище. Беше я изпълнила и с изключение на някои досадни домоуправители, намираще само положителни страни.

През тясната пролука между пердетата в дневната тя зърна последните за деня лъчи на септемврийското слънце. Топлата оранжева светлина се издигаше над тежката сянка, която жилищната сграда хвърляше, и вътрешният двор изглеждаше приказен и спокоен, а есенните цветове бяха наситени като тези на пръстта и на кръвта. Апартаментът ѝ действаше също толкова успокояващо – беше хладен и тих, с изключение на слабия шум на лаптопа ѝ и ритмичното почукване на пръстите ѝ по клавиатурата.

Щастие, самостоятелност, истинско уединение. По-сладко от кислорода. Тя вдиша дълбоко. С една дума – изпитваше блаженство.

Мигът бе прекъснат от звъна на телефона ѝ, който разби спокойствието на парченца.

– О, милостиви боже!

Клоуи си позволи точно три секунди на раздразнение, преди да грабне устройството и да погледне екрана. *Ийв*. Малката ѝ сестра. Което значеше, че не може просто да заглуши звъна и да натика телефона си в чекмеджето.

По дяволите!

Тя натисна „Приеми“.

– Работя.

– О, това въобще не е добре – отговори весело Ийв. –
Добре, че звъннах.

Клоуи се наслаждаваше на раздразнението – все пак да е кисела, беше на челно място в списъка ѝ с любими занимания, – но също така харесваше всичко у сестра си. Усмивайки се с неохота, тя попита:

– Какво искаш, малко Ийви?

– Ох, колко се радвам, че попита.

Мамка му! Клоуи познаваше този тон и той никога не вещаеше добро за нея.

– Знаеш ли, всеки път, когато ти вдигна, съжалявам.

Тя пусна високоговорителя и остави телефона на облегалката на дивана, за да се върне към лаптопа на коленете си.

– Пълни глупости. Обожаваш ме. Очарователността ми е недвижима.

– Да не би да имаш предвид *непоклатима*, мила?

– Не – отвърна Ийв. – Сега ме слушай внимателно. Ще ти дам набор от инструкции. Не мисли, не спори, просто изпълнявай.

Това е добре.

– След един час започва караоке вечерта в бар „Хокли“... Не, Клоуи, спри да пшшкаш. Не мисли, не спори, просто изпълнявай, забрави ли? Искам да станеш, да си сложиш червило...

– Късно е – Клоуи я прекъсна хладно. – По пижама съм. Приключих за днес.

– В осем и половина? – въодушевлението на Ийв избледня и вместо него я обзе колеблива загриженост. – Да не би да ти е лошо?

От този въпрос Клоуи омекна.

– Не, скъпа.

Повечето хора трудно възприемаха факта, че Клоуи е болна. Фибромиалгията и хроничната болка бяха невиди-

ми заболявания и затова бяха пренебрегвани лесно. Ийв беше здрава, поради което не разбираше изтощението на Клоуи, тежките ѝ главоболия или острата болка в ставите, объркването и треските, безбройните странични ефекти от безбройните лекарства. Но не беше необходимо Ийв да ги изпита, за да бъде състрадателна. Нямаше нужда да вижда сълзите или болката на сестра си, за да знае, че понякога тя се измъчваше. Същото се отнасяше и за Дани. Те я разбираха.

– Сигурна ли си? – Ийв попита с подозрение. – Защото вчера беше много груба с Рег, което обикновено значи...

– Не беше нищо – Клоуи я прекъсна грубо, бузите ѝ бяха пламнали.

Регфорд Морган – Господин Приятен, обичан домоуправител, мъжът, който харесваше *всички*, но не и нея. Е, по принцип никой не я харесваше. Клоуи заключи всички мисли за него обратно в клетката им.

– Нищо ми няма. Заклевам се.

Не излъга, не и днес. Но ако се беше наложило, щеше. Понякога роднинските тревоги бяха поредният досаден симптом.

– Чудесно. В такъв случай определено ще ме придружиш на караокето. Ще се изпълняват дуети, а така наречената моя най-добра приятелка ми върза тенекия. Спешно се нуждая от заместник от сестринско естество.

– За съжаление графикът ми е запълнен – с няколко клика Клоуи минимизира един прозорец, отвори друг и прегледа въпросника на клиента си за презентацията с препоръки. Не можеше да си спомни дали...

– *График* ли? – изръмжа Ийв. – Мислех, че повече няма да си правиш такъв. Нали беше получила шанс за нов живот?

– Така е – Клоуи отвърна меко, – но и работя.

Аха. Тя откри нужната ѝ информация и я сложи на страни в ума си, като се надяваше замъгленото ѝ съзна-

ние да не я предаде през следващите тридесет секунди. Днес не беше пила лекарствата си и краткотрайната ѝ памет трябваше да е относително надеждна.

Трябваше.

– Събота вечер е – Ийв мрънкаше. – Работиш за себе си. От *вкъщи*.

– Точно заради това трябва да съм дисциплинирана. Обади се на Дани.

– Дани пее като маймуна ревач.

– Но има присъствие на сцената – разумно каза Клоуи.

– Сценичното присъствие не скрива всичко. Тя не е Магона, за бога. Не мисля, че осъзнаваш тежестта на тази ситуация, Кло. Не е само караокето. Ще има състезание.

– О, каква радост!

– Познай каква ще е наградата.

– Не бих могла – изсумтя Клоуи.

– Хайде де. Отгатни!

– Просто ми кажи. Треперя от вълнение.

– Наградата – драматично отговори Ийв – е... билети за коледното турне на Марая Кери!

– Билети за...? О, боже! Не е нужно да ги печелиш, Ийв. Джиджи ще те уреди.

– Смисълът не е в това. А да се забавяваме! Нали помниш какво е *забавление* – онова, което винаги ти липсва?

– Скъпа, това може би ще те стъписа, но повечето хора не се вълнуват от караокето.

– Добре – отстъпи навъсена Ийв. Но както винаги бързо се окопихи. – Като заговорихме за веселби, как върви списъкът ти?

Клоуи въздъхна и се отпусна назад върху възглавниците. Бог да я пази от сестрите ѝ. Не трябваше да казва на никоя от тях за списъка, който беше написала след срещата си със смъртта и последвалата я решителност. Винаги се бяха подигравали на подредеността ѝ.

Е, беше по-зле за тях, защото планирането беше ключът към успеха. Благодарение на списъка въображаемият панегирик на Клоуи вече звучеше малко по-положително. Днес гордо можеше да заяви, че ако беше умряла, хвалебственото слово щеше да звучи горе-долу по следния начин:

На преклонната възраст от тридесет и една години Клоуи се изнесе от семейния дом и заживя в жалък тесен апартамент като всички обикновени хора. Също така състави впечатляващ списък със седем точки, подробно описващ плановите ѝ да оправи живота си. Макар че не успя да го изпълни докрай преди смъртта си, съществуването му доказва, че тя е живяла по-добре и по-малко скучно. Поздравяваме те, Клоуи Браун. Очевидно си се вслушала във Вселената.

Задоволително, да не кажем съвършено. Още не бе преобразила живота си, но беше на път да го направи. Тя беше гъсеница, сгушена в пащкул, одобрен от Вселената. Съвсем скоро щеше да излети като красива пеперуда, която постоянно прави невероятни и готини неща, независимо дали са, или не са били предварително планирани. Само трябваше да се придържа към списъка.

За съжаление Ийв не споделяше търпението и положителната ѝ нагласа.

– Е? – тя настоя, след като Клоуи не ѝ отговори. – Зачеркнала ли си нещо вече?

– Изнесох се.

– Да, забелязах – Ийв изсумтя. – Знаеш ли, че съм последната от сестрите Браун, която живее вкъщи?

– Наистина ли? Нямах представа. Мислех, че още няколко от нас бродят из коридорите.

– О, млъквай.

– Може би ти също трябва да се изнесеш скоро.

– Още не. Пестя от стипендията – каза Ийв неопределено. Един Бог знаеше защо. Клоуи я беше страх да по-

пита, за да не получи случайно отговор от типа: *Цигулка, инкрустирана с диаманти, разбира се.* – Но, Кло, ти се изнесе преди седмици. Има всякакви неща в списъка ти. Какво друго си изпълнила?

Ако не си сигурна, по-добре замълчи – това беше мотото на Клоуи.

– Знаех си – най-сетне Ийв подсмръкна. – Разочаровах ме.

– Разочаровам те *теб*?

– Да. С Дани се обзаложихме на 50 лири, че до края на годината ще зарежеш този списък, но аз...

– За *какво* сте се обзаложили?

– Аз се застъпих за теб като една добра и вярна сестричка...

– Какво, за бога, ви има?

– И ето как ми се отплащаш! С апатия! И на всичкото отгоре няма да ми помогнеш да спечеля билети за Марая Кери.

– Ще спреш ли с това караоке? – сонна се Клоуи. Изведнъж се почувства изтощена и прокара ръка през лицето си. – Скъпа, не мога да говоря повече. Наистина работя.

– Добре – въздъхна Ийв, – но не съм приключила с теб, Клоуи Софÿя.

– Спри!

– Няма да се откажа, докато вече не си толкова скучна...

Клоуи прекъсна разговора.

След секунда на екрана ì се появи съобщение.

Ийв: ☺

Клоуи поклати глава с нежно раздразнение и се захвана отново за работа. Оптимизацията за търсачки на местните ресторанти, фризьорските салони и другите малки фирми в плана ì нямаше да се поддържа сама. Клоуи се загуби в познатия ритъм на проучване и обновяване на

информацията... или поне се опитваше. Но концентрацията ѝ беше разклачена. След пет минути тя спря и промълви насред празната стая:

– Дани е заложила 50 лири, че ще зарежа списъка? Нелепо.

След десет тя започна да барабани с пръсти по дивана и каза:

– Тя просто не разбира изцялното изкуство на поставянето на цели под формата на списък.

Това, че Дани караше докторантура, беше маловажно. Тя беше прекалено непокорна, за да схване важността на добрия, стабилен план.

Въпреки че... Клоуи се замисли, че *действително* не му беше обръщала внимание от известно време. Може би беше дошъл моментът за сверка. Преди да се усети, беше затворила и изоставила лаптопа си в дневната и беше отпрашила в търсене на блестящата синя тетрадка, скрита в нощното ѝ шкафче.

Клоуи имаше много тетрадки, защото съставяше много списъци. Нямаше пълно доверие на мозъка си, който обикновено бе замъглен от болката или обезболяващите (а в най-вълнуващите дни – от двете), затова тя разчиташе на грижливо подредените си бележки.

Списъци с дневни задачи, седмични задачи, месечни задачи, списъци с лекарства, за пазаруване, „Враговете, които ще унищожа“ (този беше по-стар и бе повече за морална подкрепа, отколкото нещо друго), списъци с клиентите ѝ, с рождени дни и нейните любими списъци с желания. Ако нещо можеше да бъде подредено, категоризирано, планирано и прилежно записано в частта от тетрадката с определения цвят, то със сигурност Клоуи вече го беше направила. А ако не беше, разбирате ли, скоро щеше да се озове в това, което майка ѝ наричаше „ужасна бъркотия“. Клоуи нямаше време за бъркотии.

Но единственият списък в тетрадката в ръцете ѝ не беше като останалите. Тя я разтвори на най-първата страница и прокара пръст по подредените печатни букви. Тук липсваха весели рисунки и шарени драскулки, защото, когато беше мислила върху тази конкретна страница, Клоуи не се шегуваше. Тя *още* не се шегуваше.

Това беше нейният списък „Започни да живееш“. Приемаше го доста сериозно.

Което повдигаше въпроса защо кутийките му стояха така трагично незачеркнати.

Пръстът ѝ намери първата задача. Тя поне беше приключена: *1. Изнеси се!* Клоуи живееше сама – *истински* сама, защото бюджетираше и си купуваше храна и тем подобни – от пет седмици и още не беше избухнала в пламъци спонтанно. Родителите ѝ бяха изумени, сестрите ѝ – възхитени, Джиджи викаше „Казах ли ви!“ наляво и надясно и така нататък. Беше много удовлетворяващо.

По-малко удовлетворяващи бяха петте неизпълнени цели под нея.

2. *Наслади се на пиянска вечер навън.*
3. *Карай мотор.*
4. *Отиди на къмпинг.*
5. *Прави неангажиращ, но приятен секс.*
6. *Обиколи света само с ръчен багаж.*

И ето последната задача, която Клоуи беше зачеркнала притеснително бързо.

7. *Направи нещо лошо.*

О, определено го беше изпълнила. Не че някога можеше да каже на сестрите си за *това*. Бузите ѝ пламнаха само като се сети. Но когато се върна в дневната с тетрагката си, спомените ѝ я накараха – а Клоуи се противеше с всички сили – да иде до прозореца. Забранената врата към *нейното лошо нещо*. След последното си презрешение беше оставила завесите дръпнати, но имаше малка пролука, през която се процеждаше светлина.

Може би за по-сигурно трябваше да прехлупи пердетата още повече, за да няма никакъв процеп. Да. Определено. Тя се промъкна до големия прозорец и вдигна ръка, за да го направи... но нещо се случи и преди да се усети, Клоуи дръпнаше завесите настрана, вместо да ги събере. Слаб лъч светлина се протегна към нея през вътрешния двор и се сля с последните дихания на залязващото слънце, а Клоуи си каза: *Недей. Недей. Правиш нещо ужасно несъобразително и доста противно и само влошаваш положението...*

Но все пак продължи да гледа напред през тесния двор и не толкова отдалечения прозорец, право в изрисуваната фигура заг него.

Редфорд Морган се трудеше усърдно.

Наричай ме Ред, беше ѝ казал преди месеци. Но тя не го беше направила. *Не можеше*. Беше ѝ много трудно да се справи с тази дума, както и с всичко друго в него. Клоуи не вцрееше добре край хора като него – самоуверени, красиви хора, които се усмихваха с лекота, бяха харесвани от всички и се чувстваха добре в собствената си кожа. Напомняха ѝ за всичко, което не беше, и за любимите хора, които я бяха изоставили. Подобни личности я караха да се чувства сприхава, смешна, недружелюбна и глупава, а коремът ѝ се свиваше на топка, и накрая единственото, което можеше да направи, бе да се озъби или да заекне.

Обикновено избираше да захане.

Проблемът с Регфорд беше, че той винаги успяваше да я срещне при най-лошите ѝ изцепки. Да вземем за пример онзи път, когато една сексапилна мама я спря в двора и попита:

– Това истинската ти коса ли е?

Объркана, Клоуи потупа обичайния си кестеняв кок, като се замисли дали сутринта не беше надянала някоя от платиненорусите перуки на Дани по грешка.

– ...да?

Сексапилната мама не беше доволна от колебанието на Клоуи и затова беше решила да вземе нещата в свои ръце. Кое то в онзи случай означаваше да сграбчи косата на момичето, сякаш е животно в зоологическа градина.

Но дали Регфорд беше станал свидетел на *тази* катастрофа? Разбира се, че не. Нито беше чул как детето ѝ, цялото омазано в шоколад, нарече Клоуи „грозна, лоша жена“, задето се беше защитила. Неее, той беше догтасал като рицар в татуирани доспехи тъкмо навреме за речта на Клоуи, която каза на жената, че е „изветрял позор за човечеството“, а на детето – „гнусно малко топче от сополи“ – твърдения, които очевидно бяха верни.

Регфорд я беше пронизал с поглед, сякаш беше Круела де Вил, и позволи на сексапилната мама да поплаче на рамото му.

Да не забравяме и злощастната случка в пощенския клон. Клоуи ли беше виновна, че някаква откачена старица на име *Шарлът* Браун живееше точно над нея в апартамент 2Д? Или пък, че същата откачена старица, без очилата, по грешка беше разбила кутията на Клоуи и беше взела нейните писма? Не. Не, вината не беше на Клоуи. Също не беше нейна вината, че разпалена от *буквалното престъпление*, извършено срещу нея, беше действала импулсивно и беше изляла термоса си с чай в пощенската кутия на жената. Откъде трябваше да знае, че

Шарлът Браун очакваше поздравителни картички за седемдесетия си рожден ден от внуците си в Щатите? *Нямаше* как да знае, естествено. Не беше врачка, за бога.

Беше се опитала да обясни всичко това на Редфорд, но той така се беше намръщил, след което беше казал нещо ужасно язвително – беше много добър в това, проклетникът – и Клоуи се беше отказала. Много по-лесно беше да мълчи достолепно, особено край него. Неговото присъствие я превръщаше в пълна развалина и затова през деня тя го избягваше като чума.

Но вечер понякога го наблюдаваше, докато рисува.

Той беше застанал пред прозореца си гол до кръста, което май я правеше и първерзница, освен воайорка. Но не беше никакво сексуално занимание. В нейните очи той дори не беше *толкова* привлекателен. Не го възприемаше като сексуален обект или нещо подобно. От разстояние, в тъмното, когато острият му език бе прибран, той беше като поезия. Дори когато я пронизваше с поглед и най-вече когато рисуваше, в него имаше нещо първично. Клоуи беше запленена от неговата искреност и уязвимост.

Тя знаеше, че досуц като него беше направена от плът и кръв, и кости. Но не беше толкова жива. Дори не се доближаваше.

Редфорд се беше обърнал в профил, съсредоточен върху платното пред себе си. Понякога рисуваше с неохота, почти предпазливо; друг път го гледаше повече, отколкото рисуваше. Но тази вечер беше като същинска хала, мацаше и цапаше с плавни бързи движения. Клоуи не виждаше какво рисува, а и не искаше. Значение имаше незабележимото издуване и свиване на ребрата му, когато дишането му се учести, и малките резки потрепвания на главата му – пленителни като на птица. *Той* беше важният.

Дългата му коса обрамчваше лицето му като бронзово-карамелена завеса, обсипана с нишки от огнена светлина. Клоуи знаеше, че под тази коса се крият гъсти вежди, навярно смръщени от съсредоточеност; груб стърчащ нос; тънки устни, които едва се усмихваха, заобиколени от набола пясъчноруса брада. Харесваше ѝ да вижда свирепата му концентрация, когато рисуваше, но беше наясно, че е по-добре рошава та му коса да скрива всичко това. Ако тя не го виждаше, той нямаше да види нея. И така или иначе, нямаше нужда да вижда лицето му, за да поопие от неговата жизненост. Мегенорусите кичури, разпилени по широките плещи, мастилото, приклещено под бледата му кожа – това беше достатъчно.

Ако някой я попиташе как изглеждат татуировките му, не би могла да опише какво изобразяваха. Тя щеше да разкаже за наситеното черно и цветните петна. За избледнелите рисунки, които изглеждаха леко изпъкнали, и за онези, които се разливаха по него като мастило във вода. Би обяснила колко странно ѝ се струваше да пролещ кръв просто защото така ти се иска. Би казала как това я караше да се чувства и как желаше да иска нещо толкова много и достатъчно редовно, за да събере своя еквивалент на безбройните му татуировки.

Но никой никога нямаше да я попита, защото не се предполагаше тя да знае.

Първия път, когато се бе натъкнала на тази гледка, се бе извърнала на мига и бе стиснала очи, докато сърцето ѝ се опитваше да изскочи от гърдите. И беше дръпнала пердетата. Плътено. Но видяното беше останало в ума ѝ и любопитството ѝ беше нараснало. През следващите дни тя се беше чудила: *Той гол ли беше? Гол пред прозореца си? И какво държеше в ръка? Какво правеше там?*

Бяха минали три седмици, преди Клоуи да погледне отново.

Тогава тя се бе поколебала, изумена от собствената си дързост, бе се промъкнала в тъмното до прозореца и се бе скрила зад почти затворените завеси. Беше надзърнала достатъчно дълго, за да получи отговор на въпросите си – той носеше дънки и почти нищо друго; държеше четка за боя; и разбира се, рисуваше. След това, омагьосана от видяното, Клоуи бе гледала още. После беше зачеркнала *Направи нещо лошо* от списъка си и се беше опитала да се почувства добре вместо гузно. Не беше проработило.

А този път? Третия път? *Последния път*, както изрично си беше казала Клоуи. С какво щеше да се оправдае сега?

С нищо. Очевидно тя беше ужасен човек.

Рег спря, изправи се, отстъпи назад. Клоуи наблюдаваше как той оставя четката и протяга пръсти, което значеше, че е работил с часове. Изпита завист към това колко много усилия можеше да положи, колко дълго можеше да стои на едно място, без тялото му да страда или да се оплаква. Или да го наказва. Тя беше дръпнала пердето още малко, завистливите ѝ ръце се движеха по свое усмотрение, и върху засенчената ѝ вина падна лъч светлина.

Изведнъж Рег се обърна. Погледна през прозореца си.

Право към нея.

Но тя вече не беше там – беше пуснала пердето, беше се завъртяла и се беше забила в стената на дневната. Пулсът ѝ беше толкова ускорен, че почти я болеше, докато преглъщаше. Клоуи дишаше на пресекулки, сякаш беше тичала един километър.

Той не я беше видял. Не беше. *Не* беше.

И въпреки това тя не можеше да не се зачуди – какво би направил в противен случай?

Талиа Хибърт
Започни да живееш, Клоуи Браун

Превод *Ивайла Пеева*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн и илюстрация на корицата *Ашли Касуел*
Адаптация на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Английска. Първо издание
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 23
ISBN 978-954-2962-98-4

Издава

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пबблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: books@apostrof.bg
Книгите на „Апостроф“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Клоуи Браун е компютърен гений с хронично заболяване, цели, план и списък. Когато почти – но не съвсем – умира, тя си поставя седем задачи, които да ѝ помогнат да „започне да живее“, и вече е изпълнила първата: да се изнесе от имението на родителите си и да стане самостоятелна. Останалите неща?

- Да се наслади на пиянска вечер навън.
 - Да кара мотор.
 - Да отиде на къмпинг.
- Да прави неангажиращ, но приятен секс.
- Да обиколи света само с ръчен багаж.
- И... Да направи нещо лошо.

Но да бъдеш лош, не е лесно дори когато си написал наръчник как да го направиш правилно. Клоуи има нужда от учител и вече познава мъжа, най-подходящ за целта.

Редфорд „Ред“ Морган е сърчно момче с татуировки, мотоциклет и повече сексалил от десетима холивудски красавци. Също така е художник, който твори през нощта и крие работата си от светлината на деня, което Клоуи знае само защото от време на време го шпионира. Само мъничко, ама съвсем мъничко.

Обаче, след като включва Ред в мисията си да се бунтува, тя научава за него неща, които нито една шпионска сесия не може да ѝ даде. Например защо той очевидно роптае срещу богатшкия произход на Клоуи? И защо никога не показва изкуството си на никого? Както и какво всъщност се крие под грубата му външност...

ТАИЯ ХИБЪРТ е Великобританска писателка, която живее в спалня, пълна с книги. Предполага се, че отвъд тази стая има друг свят, но авторката все още не е достатъчно любопитна да разследва. Пише секси романи с разнообразни герои, защото вярва, че хората от маргинализираните общности се нуждаят от искрено и положително представяне. Интересите ѝ включват разкрояване, бързо хранене и ненужен сарказъм.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 789542 962984